

Mlado Jutro

št. 1.

Nedelja 5. Januarja

1936

Jocelyn Oliver:

Povest o Robinu Hoodu

In takoj je zatrobil v rog in zalcical svojim vojščakom, naj primejo neznanca.

Med gledalci je nastala velika zmešnjava; zakaj Robin, kakor vem, ni bil sam, ampak je imel s seboj svoje hajduke, raztresene med množico. Izprva ni nihče vedel, kaj se godi, kdo je prijatelj in kdo sovražnik. Razen tega jih je bilo med gledalci mnogo, ki so bili Robinu Hoodu dolžniki za izkazane dobrote, in ti so nalašč ovirali šerifove vojščake in se jim postavljali na pot.

A naj so bili hajduki še tako močni, vendar so jih nasprotniki prekašali s številom, tako da niso mogli drugega kakor zadrževati sovražnike, med tem ko

so si korak za korakom krčili pot s strelšča in se omikali v Zeleni gozd. Vse bi se bilo srečno končalo, in Robin Hood bi bil ušel z drugimi vred, da ni Malega Johna zdajci zadela puščica v koleno. Rana je bila tako huda, da ni mogel ne hoditi ne jahati.

Ko je Robin Hood videl prijateljevo nesrečo, si je naložil moža na ramo in ga odnesel s strelšča. Ostali tovariši so pa varovali njegov omik dokler je bilo mogoče.

Položaj je bil nevaren, zakaj Mali John je bil težak, in Robin Hood ni mogel upati, da bi hitro prišel iz dosega sovražnikov. Ranjenec in rešitelj, oba sta videla, da ju bodo vojščaki prehiteli, še preden dospeta v varno zavetje. Kaj jima je bilo storiti?

»Pustite me takoj, gospodar, in glej, da rešiš samega sebe, ga je prosil Mali John. A Robin Hood ga ni hotel poslušati.

»Ne, stari prijatelj,« je dejal. »Dolgo sva živela v prijateljstvu in zvestobi, in če se zdaj ne moreva oba rešiti, pa skupaj umriva.«

Toda sreča jima je bila mila in okrutni šerif se je moral spet obrisati za svoj žrtev, ko je bilo že podoba, da ni več rešitve. Zakaj v zadnjem trenutku se je pokazal pred beguncem obzidan grad, in v tem gradu je živel gospod Richard Lee, prav tisti vitez, ki mu je bil Robin Hood pomagal, da ga opat ni mogel spraviti ob njegova posestva.

Ko je ta vitez slišal, da stoji pred vrati Robin Hood v nevarnosti, da ga šerif zajame, mu je pohitel naproti in odvedel oba hajduka v grad.

»Ker si bil ti tako dober, da si mu pomagal v stiski,« je rekel, »zato te hočem tudi jaz rešiti šerifa, čeprav zapade s tem moja lastna glava. Ukazal sem, naj zapro grajska vrata in vzdignejo mostič, in moji ljudje so pripravljani, da z orožjem odbijejo tvoje zasledovalce. Ostala bosta tu, dokler ne bo rana Malega Johna zaceljena in se ne bosta mogla vrniti v Zeleni gozd.«

Vitez je ostal mož beseda, in ko je šerif ustavil konja pod grajskim obzidjem in pozval viteza, naj mu preda hajduka, je gospod Richard Lee odbil to zahtevo. Tako je poplačal Robinu Hoodu svoj dolg, čeprav ga je drago stalo: zakaj s tem, da se je uprl šerifovemu ukazu, je bil postavil samega sebe iz na-

kona. In ko sta se nazadnje Robin Hood in Mali John vrnila v Zeleni gozd, sta šla gospod Richard Lee in njegova žena z njima.

»Tu bosta živela pri Maidi Mariani in Veselih možeh, dokler ne pride čas, ko nam kralj vse odpusti«, je rekel Robin Hood.

5. poglavje

Kako je prišel kralj v Zeleni gozd

Dolgo ni moglo iti tako dalje. V Nottinghamu je šerif predstavljal kralja, in upirati se šerifu je bilo toliko kakor upirati se samemu kralju. In ko so torej vsak dan prihajale novice, kaj se godi — kako živijo hajduki ob kraljevi divjčini in se smejejo vsakršnemu zakonu in redu — je kralj spoznal, da mora nekaj ukreniti in storiti temu stanju konec.

Zato je zbral okoli sebe veliko spremstvo vitezov v železnih oklepih in odjahal na sever proti Nottinghamu, z namenom, da s čvrsto roko ukroti predrzneže, ki so tako očitno kazali sovražstvo do njegove oblasti.

Toda hajdukov ni mogel najti nikjer, ne njih, ne gospoda Richarda Leeja, ne njihovega skrivališča v Zelenem gozdu. Pol leta je bival s svojimi vitezi v Nottinghamu in lovil po gozdu na vse strani, a niti enkrat niso videli mož v zeleni obleki.

Kralj je obljubil tistemu, kdor bi mu pomagal ujeti Robina Hooda, veliko plačilo; vse zaman. Vsi ljudje, ki so vedeli, kje bi utegnil biti hajduk, so bili že kdaj dobili od njega prijazno pomoč v stiski in ga za ves svet ne bi bili prodali v gotovo smrt.

Ko je bil kralj nazadnje že naveličan jalovega iskanja in sam nase nejevoljen, je nekega dne prišel k njemu tuj človek in mu rekel:

»Veličanstvo, če bi radi govorili z Robinom Hoodom, vas lahko povedem v njegov tabor. Toda iti morate preoblečeni in s seboj ne smete vzeti več ko pet prijateljev; zakaj če pojedete po gozdu z majhno vojsko, kakor ste delali doslej, ga ne boste nikoli našli.«

Drugo popoldne je stal Robin Hood z nekaterimi svojih veselih mož ob pravkar ubitem tolstem jelenu, ko je zagledal opata in pet menihov, ki so pod drevesjem stopali proti njemu.

»Hoho!« je rekel Robin Hood. »Koristni gostje prihajajo k nam.« To rekši je vzel čepico z glave in se odkril opatu. »Dobro nam došli, gospod opat, ga je

smehljaje se pozdravil. »Siromaki smo, vi ste pa bogat opat, in kar pravično je, da nam podarite nekaj svojega zlata.«

Opat je zmajal z glavo.

»Samo štirideset funtov imam pri sebi,« je odgovoril, »zakaj vračam se od kralja, kjer sem bil štirinajst dni, in življenje na dvoru je zelo drago. A vi ste Robin Hood, jelite da? To je pa res srečno naključje! Njegovo Veličanstvo mi je naročilo, naj vam povem, če vas kje srečam, da vam pošilja svoje pozdrave in vas vabi jutri ksebi v Nottingham na obed.«

Robin Hood je ponosno vzdignil glavo.

»Nikogar na svetu nimam tolikanj rad kakor svojega kralja,« je odgovoril, »in njegovo vabilo je zame velika čast, ki jo rade volje sprejemem.« Potem se je nasmehnil. »Dotlej pa, gospod opat, je dejal, »bodite vi s svojimi menihi moj gost; in ker prihajate od mojega kralja, ki ga ljubim kakor nikogar na svetu ne, naj bo gostija na moje stroške.«

In tako soo pat in njegovih pet menihov spremili hajduke k tabornemu ognju in se z izvrstnim tekom lotili kosila, ki so jim ga kmalu pripravili. Ko so končali, so se veseli možje posvetovali med seboj, kaj bi naredili gostom v zabavo, in se nazadnje odločili, da priredijo streljanje z lokom, zakaj to je bilo tisto, kar so najbolj znali. V veliki razdalji so zasadili vrkove šibe.

»Predaleč so«, je rekel opat. »Odtod jih nihče ne zadene.«

»Za nas ni predaleč«, je odvrnil hajduk. »Razen tega je pa pri nas navada, da jo dobi tisti, kdor je zgrešil tarčo, od mene s palico po hrbtu.«

In tako so jeli streljati v šibe in so se res mojskrsko izkazali; a časih je komu vendarle ušla puščica mimo. Vsak tak nerodnež je pošteno pristopil k Robinu Hoodu in nastavljal hrbet.

Lahko si mislite, kako je završalo med gledalci in kak grohot so zagnali veseli možje, ko je tudi Robin Hood sam zgrešil šibo!

»Joj, gospodar!« se je zasmel Wilf Scarlet, ki je še stokal od dobljenih udarcev. »Zdaj morate biti pa tudi vi tepni, kakor smo bili mi.«

»Velja«, se je zasmel Robin Hood. »Opat naj me pretepe.«

»Bojim se vas udariti«, je odvrnil opat; »utegnili bi mi zameriti pa bi se spravili nadme in nad moje menihe.«

Robin Hood ga je ponosno pogledal in dejal, da so možje iz Zelenega gozda pošteni ljudi.

»Kar udarite in se nič ne bojte«, je rekel; dovolim vam.«

Tedaj je opat prijel za palico in tako neznansko oplazil hajduka, da se je zvrnil po tleh.

»Bogme močni ste«, se je zasmel Robin Hood, ko se je pobral in se skesano podrgnil po hrbtu. A tisti mah je prepaden zastrel v svojega gosta: opatu je bila zdrknila oglavnica z glave in pokazal se je bil obraz, ki sta ga oba, Robin Hood in gospod Richard Lee, predobro poznala. Neutegoma sta pokleknila predenj.

»Gospod moj in kralj angleški«, je ponižno rekel Robin Hood, »še zdaj vidim, kdo ste.«

»Prizanesite torej meni in tem mojim vitezom«, je odvrnil kralj, »zakaj tu smo v vaši oblasti.«

»Ne le da vam prizanesem«, je vzkliknil Robin Hood, »ampak na meni je, da vas prosim prizanesenja. Vaše Veličanstvo naj milostno odpusti meni, mojim ljudem in temu vrlému vitezu, gospodu Richardu Leeju.«

Kralju so se bili njegovi gostitelji zelo prikljubili. Po njihovi dobri volji in veselosti je sodil, da ne morejo biti tako malo pridni, kakor mu jih je bil šerif opisal. Zato je sklenil, da jim usliši prošnjo in jih vse pomilosti.

»In ne samo to, Robin Hood«, je rekel in položil hajduku roko na ramo, »ampak od današnjega dne ste moj prijatelj in morate priti na moj dvor, da ostanete nekaj časa pri meni.«

Robin Hood je živel na kraljevem dvoru leto dni a srečnega se ni čutil. Po prostih časih v Zelenem gozdu ga je mestno življenje morilo, in nenehoma je koprnel domov k svoji ženi in svojim prijateljem. Nazadnje je stopil pred kralja in ga poprosil, naj ga odpusti.

»Tolikanj sem bolan od domotožja po Zelenem gozdu«, je rekel, »da že teden dni ne spim in ne jem. Če še ostanem na dvoru, bom gotovo umrl.«

Ko je kralj to slišal, je izprevidel, da ga mora odpustiti, čeprav mu je bilo žal ločitve z novim prijateljem, ki se mu je bil v tem letu dni skupnega življenja srčno prikljubil. Poslovala sta se in Robin Hood se je odpravil domov v Zeleni gozd.

Ko je bil spet doma v svojem ljubljem kraju, je vzdignil rog, ga nastavil na usta in trikrat glasno zatrobil; in ko

so začuli to znamenje, so prihiteli k njemu Maid Marian, Mali John, Wile Scarlet, menih Tuck in vsi ostali veseli možje.

Silno so se radovali, da ga spet vidijo, saj so ga enako pogrešali, kakor je on pogrešal svoje tovariše.

»Dobro nam došel, dobro nam došel, dragi gospodar«, so vzklikali; »nikar nas več ne pusti toliko časa samih.«

Robin Hood jih ni nikoli več zapustil, ampak je živel v Zelenem gozdu do svoje smrti; in dasi se je vdal svojim starim navadam in spet začel pletiti bogatino, je vendar ostal siromakom prijatelj in pomočnik, kar jim, je zmerom bil, in ni ga bilo na Angleškem moža, ki bi ga bilo ljudstvo bolj ljubilo kakor njega.

Konec.

Griša Koritnik

Junaki

Ležali smo v zeleni travi za okopi na ljubljanskem gradu blizu tistega kraja, kjer stoji danes Marijino znamenje. Bili smo neločljivi prijatelji in zavezniki, pa naj smo bili svinjko, lovlili slepe miši, napenjali fičefaje, ali pa se bili z enookim »Ciklopom,« (ki bi ga današnji latinoslovci nedvomno po krivici izmaličili v Kiklopa) in lomastili

kot ravbarji in žandarji po gosto prerasi hosti nad Karlovsko cesto.

Bilo je soparno junijsko popoldne in ozračje je bilo nasičeno od omamnih vonjav mlade borovine in pisanega poljskega cvetja.

«Dajmo se danes ravbarje in žandarje,» je izpregovoril čokati Čepon, ki mu je kot tretješolcu šlo prvenstvo med nami. Fant je bil zelo pogumen, ali eno oko je imel večidel bolno in zavezano, zato smo mu rekli Čiklop, ki je imel, kakor priča stara grška pravljica, prav tako eno samo oko, samo da ga je imel na sredi čela. Bil je neizprosni sovražnik realčanov ali «realfuksov,» ki jih je ob neki priliki z debelo robido namikalil sam celo krdelo, tako da je prišla čez nekaj dni od realčnega ravnateljstva pritožba zoper kmečke divjake na naši šoli.

«Ti boš danes žandar,» se je obrnil ukazujoče proti meni.

«Oh, kajpada, saj sem bil žandar večraj,» sem se odrezal, «danes nisem jaz na vrsti.» Ne vem, ali je bilo to res ali ne, dejstvo je bilo, da sem bil silno len in je poveljnikov klic k orožju padel pri meni na gluha ušesa. Nič mi ni dišalo, da bi se v potu obraza podil za ravbarji po bodeči goščavi, ko je bilo tako prijetno ležati v dišeči travi in strmeti v prosojno nebesno sinjino. Ali jumaški Čepon se ni dal ugnati.

«No, če je tako, pa se udariva Pegasus in Lambergarja in ti boš Lambergar.»

«Veš kaj, pravkar sem mislil na kralja Matjaža in Alenčico. Kako prijetno bi bilo jahati ob takemle dnevu po širni ogrski ravnini...»

Najino prerekanje je pretrgal nekaj topot na cesti ob Gruberjevem prekopu. Pozorno smo prisluhnili.

«Vojaki!»

Kakor na poziv bojne troblje smo planili pokonci in jo ubrali skozi gozd na pobočje Golovcu nasproti. Pred našimi očmi se je vila na cesti spodaj dolga vrsta konjenikov v rdečih hlačah in z rdečimi čepicami, na katerih smo opazili bele trakove. Čili konji so razigrano dvigali glave in vihrali z grivo, uzde so jim lahno žvenketale in moške na sedlih so se krasno pozibavali v pravilnih dvigih in padcih. Po štirje in štirje vstric so jahali in prešerno pozdravljali z očmi gledalce na cesti.

«Dragonci!» sem vzkliknil.

«Sovražniki!» je pritegnil Čepon. «Bitka bo.»

Otroci tiste dobe še nismo vedeli, da pomeni vojska zlo in nesrečo, da zahteva zdravje in življenje mladih fantov in skrbnih očetov, za nas je bila nekaj silno veselega in zabavnega. Ne ran ne

smrti, nismo v svoji slepi navdušenosti videli, marveč zgolj zmago ali poraz.

«Po Dolenjski cesti jo ubero, dol proti Barju in pod Krim,» je opomnil nekdo. «Na ravnem se bodo udarili, v hrib ne morejo s konji.»

«Pač, tudi v hribovju se da vojskovati s konji. Le pomisli na Indijance. Kar s konj poskačejo, pa se prihulijo k tlom in lezejo in se plazijo kakor mačke... Rad bi videl, da bi bili to Indijanci.»

«Jaz pa ne. Če te Indijanci ujamejo, ti potegnejo kožo z glave in te spečejo na ražnju kakor pujska. Francozi naj bodo.»

«Da, da, Francozi, oni imajo tudi rdeče hlače in svetle modre bluže. In junaki so, menda prvi na svetu. In Nemcev ne trpijo, kakor mi. Francoz in Nemec — pes in mačka.»

«Jaz pa pravim, da tudi Francozi niso prvi vojaki na svetu,» je ugovarjal tretji. «Samo pomislite na Napoleona, kako jo je skupil na Ruskem. Komaj da je odnesel glavo pred kozaki in severno zimo. Kozaki so neprekosljivi jezdec in vojaki, kakor prirasli so k svojim konjem, neopazno kakor Huni se pojavijo pred sovražnikom, in ko opravijo svoje, izginejo spet kakor kobra.»

«Že, že...» je ugovarjal nekdo. «ali pri vsem tem so še divjaki in ne ravnaajo z ujetniki po človeško. Francozi pa te enostavno zapro v svojo Bastiljo in kak predrzem apeš ti prinese ponoči v hlebu kruha pilo, prepiliš železno okenko omrežje in se spustiš po vrvi iz svoje luknje ter jo ubereš v kako za-

kotno ulico, kjer te niti barič niti hudič več ne prepozna in se lahko smeješ v brk Bastilji in njeni straži.»

Čeponu se je obraz razjasnil.

«Kaj pa, če nas ujamejo, fantje, in nas odženo s seboj kot ujetnike? Ali bomo bežali?»

Namesto odgovora pa smo jo vsi hkratu ubrali proti Dolenjskemu mostu za oblakom prahu, ki se je dvigal za dirjajočo rdečo kolono. Sopihač smo se podili, da bi dohiteli jezdece in videli vsaj od daleč zanimivo bojno igro, ki nam je vzemirjala razigrano pustolovsko fantazijo. Po dolgotrajnem napornem teku, ko je nekdo jel tožiti, da ga bode pod srcem, drugi pa žalostno opomnil, da si je strašno ožul pete, pa smo morali sprevideti, da je naše upanje prazno in da tako zažele ne bitke ne bomo videli.

«Kaj misliš, ali so že napadli?» je vprašal nekdo našega četovodjo Čepona.

«Po mojih mislih še ne,» je odvrnil ogovorjeni zamišljeno. «Kadar nameravajo vojaki napasti, ima njihov poveljnik navdušen govor, nato pa vsi sablje potegnajo, trobentači začno trobiti k naskoku in — — — Tu pa ni bilo slišati ničesar takega. kaj menite, fantje, če bi jo ubrali po bližnjici preko Barja, morda jih bomo pa le še dohiteli?»

Rečeno — storjeno. Utrujeni, zasopli in zaprašeni smo jo urezali preko travnikov, čeprav nismo prav za prav vedeli, kje bodo vojaki imeli vaje. Sonce je jelo bledeti in se skrivati in gosti temni oblaki so se preteče prikazovali izza Krima. Mi pa smo tekli, blatni, brez diha, premočeni od znoja. Vojakov pa ni bilo videti nikoder, kakor da so se v zemljo pogreznili. Na nesrečo so začele padati še debele, hladne dežne kaplje, znanilke bližajoče se nevihte. Pri samotni lopi daleč nekeje na Barju smo se nazadnje ustavili in se jeli razgledovati. Prav zares — izgubili smo se. Mrčilo se je že in kar na jok mi je šlo v tisti pusti neobljudeni Sibiriji. Ne vem, kaj bi bilo, da ni bilo pri nas našega poveljnika. V njegovi bližini pa smo se čutili bolj varne kakor v senci nešteti bajonetov.

Ko smo tako z nemo prošnjo v obeh gledali v obraz neizprosni naravni sili, nam je nepričakovano ropotanje navdalo srce z žarki upanja. Kmalu smo zagledali na ozki barski poti visok voz sena, ki sta ga vlekla dva krepka rjava

konja. Na vozu je sedel v mehkem sednu voznik in še nekaj drugih ljudi. Kakor bi trenil je planil Čepon proti vozu. In kaj menite, kaj je vprašal?

«Ali ste videli bitko? Kako je bilo? Kdo bo zmagal?»

Voznik pa se je pretkano namuznil in odvrnil resno:

«Bitka je bila zaradi slabega vremena preložena na ugodnejši čas. O obnovitvi sovražnosti boste pravočasno obveščeni. Za zdaj pa storite najboljše, da splezate k nam na voz in se odpeljete domov. Utegnila bi vas prehiteti noč, razen tega pa bi vas mogli prijeti kot vohune ter vas postreliti.»

Kako preudarno je govoril ta navadni voznik! Niti sanjalo se nam ni o taki nevarnosti. Z veselim srcem smo se torej odzvali njegovemu povabilu in drug za drugim splezali po debeli vrvi na žrd. In spotoma nam je zgovorni voznik pripovedoval razne zanimive in

krvave zgodbe iz davnih turških in laških vojsk, da so se nam kar lasje jezili in nas prstje srbeli od bojaželjnosti. Vmes pa so nas obhajale tudi tamne in težke misli na Napoleona v ruski zimi in na strašno reko Berezino, kajti že naša nezatna barska Sibirija nas je tisto popoldne tako neveselo in neprijetno razočarala.

Naš novi natečaj

Tisti, ki poznajo »Mlado Jutro« že izza lanskega leta in prejšnjih let, vedo, da razpišemo vsako leto ponekaj natečajev. Jutrovčkom zadamo eno ali pa več vprašanj, ali pa samo naslov, in oni nam odgovarjajo. Dobre spise objavimo, najboljše nagradimo z lepimi knjižnimi nagradami, slabi in malomarno spisani odgovori pa romajo v koš. Tudi letos bomo ostali zvesti tej navadi, ki je vsem našim mladim prijateljem vir tolikšnega veselja. Torej pazljivo berite!

Gofovo je že vsak izmed vas kdaj videl ob cesti, na smetišču, v vodi ali kje drugje star, zavržen čevelj. Tak čevelj utegne biti hudo zanimiv, če bi le mogel govoriti. Povedal bi nam, kod je hodil, kdo je bil njegov lastnik, zakaj ga je zavrzel, kakšne prigode je doživel in še mnogo zanimivih reči. Ker pa čevelj ne zna govoriti ali vsaj ne tako, da bi ga slišalo naše uho, zato govorite vi namesto njega! Predajte se svoji domišljiji! Premislite, kaj vse je utegnil doživeti tak zavržen ali izgubljen čevelj! In vse to nam lepo opišite in pošljite svoje odgovore na naslov: »Stric Matic, uredništvo »Mladega Jutra« v Ljubljani«.

Spisi morajo biti kratki. Pišite s črnilom na čeden papir. Ne pozabite prilepiti znamke na pismo. Lahko nam pa tudi pišete na dopisnici. Dopise bomo sprejemali do konca tega meseca. Vse dobre spise bomo objavili, pet najboljših pa nagradili z lepimi mladinskimi knjigami.

Torej pero v roko in veselo na delo!

Uredništvo »Mladega Jutra«

Manica:

Klic mojim malim

Hudobnež nima srca niti od ljudi, niti do živali. Nasprotno ima pa dober človek usmiljenje z najneznatnejšim živim bitjem. Vi pa otroci, ste dobri. Zato priporočam vašim mehkim srčkom zlasti drobne ptičke da jim na kateri koli način skušate pomagati. Pride zima, mraz, zapade sneg, kje naj revčki dobijo hrane? Pa bo morda kdo izmed vas pomislil, nimam denarja, da bi kupoval zrnje. Kdo pa pravi da mora biti ravno zrnje! Vsaka drobtinica je dobra. Ko na primer pobrišete po mizi krušne drobtinice, košček krompirčka, repce ali karkoli je ostalo od kosila, namesto v pomije, dajte lepo na deščico ali pa

na debel papir in položite na okno ali v ptičjo hišico, če je kje v bližini. Lahko pa natrosite tudi na dvorišče. Ptički bodo že našli, ne bojte se!

V blagi zavesti, da ste storili dobro delo boste zadovoljni vi sami, veseli bodo pa tudi ptički, ki vam bodo v zahvalo peli in žvrgoleli, ko pride lepši čas.

Zgodbe iz živalstva

Gotovo si ne morete predstavljati, da bi mravlje lahko same pogasile ogenj v svojem mravljišču. Znana pri-
rodopiska je napravila naslednji poiz-
kus; vrgla je na mravljišče žarečo ciga-
reto. Takoj je prihitelo na stotine
mravelj, ki so brizgale svojo kislino na
tlečo cigareto in jo v nekaj trenutkih

pogasile. Dama je svoj poizkus še par-
krat ponovila. Toda mravlje so cigareto
vselej pogasile. Naposled je postavila
v mravljišče gorečo svečo. Pa tudi sve-
čo so mravlje na ta način takoj ugasni-
le.

Najzanimivejše pri vsem tem je pa
to, da so se nekatere mravlje, hoteč
čim prej pogasiti ogenj, preveč pribli-
žale plamenu in so jih njihove tovari-
šice s silo vlekile iz nevarne bližine. Ta
poizkus nam je spet nov dokaz, da so
tudi živali pametne.

PODLASICA IN JREBICA

V zadnji lanski številki »Lovca« be-
remo tole:

»Poklicni lovec W. A. je opazoval,
kako blizu nekega žitnega polja jrebica
čudno skače v zrak. Previdno se je
približal in zagledal, kako skuša ve-
lika podlasica skočiti jrebici na vrat.
Jrebica se je pri vsakem zaletu malo
dvignila v zrak z razpetimi krili in nato
spet sedla na tla. Čudil se je, zakaj ne
odleti, in se s tem enostavno nevarno-
sti umakne. Dobro pomerjeni strel je
napadalko podlasico pogodil. Jrebica
se je takoj nato pognala v zrak za njo
iz žitnega polja cela troupa mladih jre-
bic. Šele zdaj je bila razlaga za čudno
skakanje podana. Jrebica je bila ali
mati ali morda oče neizkušene trope
mladičev in se je v roditeljski ljubezni

izpostavila smrtni nevarnosti, samo da
reši mladiče pogina. Spet ginljiv pri-
mer ljubezni v naravi!«

Lojze Zupanc:

Kovač v luni

Belokrajinska narodna

Nekoč je živel v Beli Krajini kovač.
Prišla je ponj božja dekla Smrt,
toda kovaču se ni dalo iti z njo. Iz-
vijal se je: »Počakaj no še malo, zdaj-
le res ne utegnem. Saj vidiš, da mo-
ram ženi napraviti burkle, da bo ime-
la s čim lonce postavljati v peč.«

In Smrt je odšla.

Čez leto in dan se je spet prikazala
v kovačiji, a kovaču se spet ni dalo iti
z njo, zato jo je pograbil in obesil v
dimnik nad ogenj. Tamkaj je reva vi-
sela, da se je čisto posušila. Vsa shuj-
šana in zadimljena je čez leto in dan
prišla v nebesa ter se potožila same-
mu Bogu. Bog pa hud, da je kovač ta-
ko grdo ravnal z njegovo deklo, reče:
»Za kazen ne bo kovač videl ne bož-
jega ne peklenškega kraljestva.«

Ko je pa kovač od starosti že zelo
oslabil, si je zaželel smrti. Toda ni je
bilo. Zato se je napotil v nebesa, a za-
man je trkal na nebeške dveri.

»Če me tukaj ne marajo, grem pa v
peklo, saj ognja sem vajen.« je dejal
ter se napotil v pekel. Toda tamkaj je
zaman trkal.

Ves jezen, ker ga niso marali ne v
nebesih ne v peklju, pa ker tudi na
zemlji ni mogel več živeti, je skočil
v luno, kjer ga še danes lahko vidimo.

Rešitev novoletne križanke

Vodoravno: 1. mir, 2. on, 4. vo, 5. mir,
6. ali, 7. kes, 8. po, 9. bo, 10. Istra, 11.
as, 12. som, 15. ili, 19. Lah, 20. dan, 22.
elita, 2. Roza, 24. Itaka, 25. gad, 27. mir,
30. Rab, 31. noč, 33. ne, 34. Aca, 35.
oni, 38. Lina, 40. Vis, 43. ino.

Navpično: 1. moj, 2. in, 3. Boris, 4.
vile, 5. mak, 6. Pribina, 12. si, 13. ol,
14. mi, 16. t. l., (tega leta), 17. Ra, 18.
ah, 21. Amerika, 26. Lot, 27. mizar, 28.
Itaka, 29. Ra, 32. Oplenac, 35. ol, 36. na,
37. in, 39. ar, 40. vi, 41. in, 42. so,

Listnica uredništva

Popravi: V zadnji številki »Mladega Jutra« nam je tiskarski škrat zamenjal strani. Konec pravilnice o materi najdeš na strani 406. Pravilnica o ciganski Anči se nadaljuje na strani 405., konča se pa na strani 407. Naj vam bo v zadoščenje, da smo tiskarskemu škrtu navili uhlje.

★

Vsem strudnikom našega lista: rokopisa brezizjemno ne vračamo. Za odgovor je priložiti znamko. Z vodilnimi povestmi smo že za vse leto založeni.

★

Vsi Jutrovčki se lahko brezplačno udeležijo naših natečajev. Tudi tisti, ki niso naročeni na naš list, so zmerom dobrodošli!

★

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Joško Majaron, uč. II. razr. v Borovnici, Branko Petek, uč. V. razr. v Kamniku, Dušan Kavčič, uč. IV. razr. v Mariboru, Ledl Dagmar, uč. IV. razr. v Ljubljani, Dušan Medvešek, uč. IV. razr. v Radečah pri Zidanem mostu, Milka Pevec, uč. VI. razr. v Sevnici.

Ida Kristan, uč. I. razr. mešč. š. pri uršulinkah v Ljubljani, Ivane Ljubomira, uč. I. razr. višje nar. šole v Mostah, Turnšek Adolf, dijak III. d. razr. drž. real. gimn. v Limbušu, Lojzka Schicker, dijakinja IV. razr. mešč. šole v Sv. Marjeti ob Pesnici, Nada in Vilka Gostinčar, učenki na Jesenicah, Tratovšek Emil, uč. I. a razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Sever Radivoj, uč. I. deške mešč. š. v Mariboru, Zupanec Marjan, uč. II. b. razr. mešč. š. v Slov. Konjicah, Leskošek Stefka, uč. II. b. razr. mešč. š. v Slov. Konjicah, Dušan Carli, uč. v Ljubljani VII., Boris Mayr, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani.

★

Sonja Podlogar, uč. III. razr. v Ljubljani: Ljuba Sonja! Tvoje pisemce me je zelo razveselilo in lahko si mislim, koliko veselja imaš s svojo ljubko papigico. Preberi današnji razpis novega natečaja in oglasi se čimprej! Prisrčno Te pozdravlja Tvoj

stric Matie.

★

J. B. dijak v Ljubljani: Ali si pesnico »Brezdomec« sam sestavil ali si jo od kod prepisal?

Ani Pavlin, v Podbrezju, žagar Marija v Ljubljani, Simončič Janez, dijak v Ljubljani: Vaše spise je stric Matie na žalost prepozno prejel. Med temi smo natečaj že zaključili. Skrbno preberite današnji razpis novega natečaja in se čimprej oglasite!

★

Marjana Berčič, v Ljubljani in Vidmar Franc v Dolu pri Ljubljani: Vajina spisa objavimo v prihodnji številki.

Rešitev križanke „Bober“

Vodoravno: 1. riža; 5. bolero; 6. ožina; 7. lira; 8. hči.

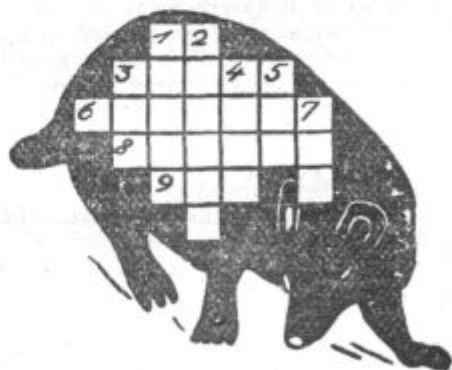
Navpično: 1. rožič; 2. Iliri; 3. žena; 4. papiga; 5. bolha.

Od Manice:

Rešitev zlogovnice

Srečen Božič!

Križanka „Jazbec“

Vodoravno: 1. skrajni v morje segajoči del celine; 3. luč jugoslovenstva; 6. radost v vinogradih; 8. umetnikova zakladnica; 9. zadelek.

Navpično: 1. hrošč; 2. obrtnik; 3. poljsko orodje; 4. povež slame; 5. gibanje v zraku; 7. naselbina.

